

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SPLITU

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Splitu, po sucu toga suda Anti Božinoviću, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja ZLATKO ŠKROBICA, iz Splita, Kukuljevićeva 11, OIB: 08693620177, zastupana po punomoćniku Mariju Žaji, odvjetniku u Splitu, protiv tuženika ADDIKO BANK D.D. Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, zastupana po punomoćnici Iris Šanjug, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Ćurković i Šanjug d.o.o. iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane usmene i javne glavne rasprave, zaključene dne 14. srpnja 2026. god. u nazočnosti pun. tužitelja i zamj. pun. tuženika, dne 02. listopada 2026. god.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je nišetna odredba Ugovora o kreditu broj 216-269/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine od 04.05.2006. god., solemniziranog dana 05.06.2006. god. kod javnog bilježnika Mr. Zoje Puljiz pod brojem OU-493/06, u kojem je iskazana kamatna stopa po odluci tuženika, a koja je označena u članku 6. označenog Ugovora i koja glasi:

„Banka je ovlaštena u slučaju promjene situacije na tržištu izvršiti promjenu kamatne stope sukladno odluci o kamatnim stopama Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. Korisnik kredita svojim potpisom na ovom Ugovoru izjavljuje da je suglasan i da prihvaća primjenu Odluke o kamatnim stopama, kao i sve njene kasnije izmjene i dopune.“

II. Nalaže se tuženiku da isplati tužitelju iznos od 2.777,05 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja se do 31. prosinca 2007. god. obračunava u visini od 15% godišnje, od 01. siječnja 2008. god. pa do 31. srpnja 2015. god. u visini eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećanom za 5 postotnih poena, a od 01. kolovoza 2015. god. pa do 31. prosinca 2022. god. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, te od 01. siječnja 2023. god.

pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a koja kamata teče:

- na iznos od 12,42 EUR od 30.09.2007. god. pa do isplate,
 - na iznos od 12,40 EUR od 31.10.2007. god. pa do isplate,
 - na iznos od 12,55 EUR od 30.11.2007. god. pa do isplate,
 - na iznos od 12,49 EUR od 31.12.2007. god. pa do isplate,
 - na iznos od 12,72 EUR od 31.01.2008. godine pa do isplate,
 - na iznos od 12,84 EUR od 29.02.2008. godine pa do isplate,
 - na iznos od 44,22 EUR od 31.03.2008. godine pa do isplate,
 - na iznos od 43,13 EUR od 30.04.2008. godine pa do isplate,
 - na iznos od 42,70 EUR od 31.05.2008. godine pa do isplate,
 - na iznos od 43,23 EUR od 30.06.2008. godine pa do isplate,
 - na iznos od 42,45 EUR od 31.07.2008. godine pa do isplate,
 - na iznos od 42,49 EUR od 31.08.2008. godine pa do isplate,
 - na iznos od 42,95 EUR od 30.09.2008. godine pa do isplate,
 - na iznos od 46,45 EUR od 31.10.2008. godine pa do isplate,
 - na iznos od 44,11 EUR od 30.11.2008. godine pa do isplate,
 - na iznos od 53,63 EUR od 31.12.2008. godine pa do isplate,
 - na iznos od 54,15 EUR od 31.01.2009. godine pa do isplate,
 - na iznos od 54,39 EUR od 28.02.2009. godine pa do isplate,
 - na iznos od 53,74 EUR od 31.03.2009. godine pa do isplate,
 - na iznos od 53,86 EUR od 30.04.2009. godine pa do isplate,
 - na iznos od 52,87 EUR od 31.05.2009. godine pa do isplate,
 - na iznos od 52,09 EUR od 01.07.2009. godine pa do isplate,
 - na iznos od 52,33 EUR od 31.07.2009. godine pa do isplate,
 - na iznos od 52,72 EUR od 31.08.2009. godine pa do isplate,
 - na iznos od 52,69 EUR od 30.09.2009. godine pa do isplate,
 - na iznos od 52,30 EUR od 31.10.2009. godine pa do isplate,
 - na iznos od 53,03 EUR od 30.11.2009. godine pa do isplate,
 - na iznos od 53,61 EUR od 31.12.2009. godine pa do isplate,
 - na iznos od 54,45 EUR od 31.01.2010. godine pa do isplate,
 - na iznos od 54,26 EUR od 28.02.2010. godine pa do isplate,
 - na iznos od 55,39 EUR od 31.03.2010. godine pa do isplate,
 - na iznos od 55,17 EUR od 30.04.2010. godine pa do isplate,
 - na iznos od 78,54 EUR od 15.06.2010. godine pa do isplate,
 - na iznos od 43,83 EUR od 30.06.2010. godine pa do isplate,
 - na iznos od 43,28 EUR od 31.07.2010. godine pa do isplate,
 - na iznos od 45,43 EUR od 01.09.2010. godine pa do isplate,
 - na iznos od 44,38 EUR od 30.09.2010. godine pa do isplate,
 - na iznos od 53,18 EUR od 24.11.2010. godine pa do isplate,
 - na iznos od 31,44 EUR od 30.11.2010. godine pa do isplate,
 - na iznos od 30,73 EUR od 31.12.2010. godine pa do isplate,
 - na iznos od 29,59 EUR od 31.01.2011. godine pa do isplate,
 - na iznos od 998,82 EUR od 16.02.2011. godine pa do isplate,
- sve u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe.

riješio je

I. Utvrđuje se da ne postoji potraživanje tuženika prema tužitelju po osnovi potplaćenih anuiteta (tzv. negativnih razlika), za razdoblje kad je tečaj CHF u odnosu na HRK bio niži od onoga na dan isplate (plasiranja) kredita u iznosu od 1.450,00 Eur

II. Nalaže se tuženiku, u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe, naknaditi tužitelju trošak parničnog postupka u iznosu od 3.019,45 Eur sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 02. listopada 2026. god. pa do isplate.

Obrazloženje

1. U tužbi se navodi da su dana 04.05.2006. god. tužitelj i tuženi, odnosno tuženi pod imenom Hypo Alpe Adria-Bank d.d. koji je promijenio tvrtku u Addiko Bank d.d., su sklopili Ugovor o kreditu broj 216-269/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, solemniziran dana 05.06.2006. god. kod javnog bilježnika Ml'. Zoje Puljiz pod brojem OIJ-493/06, temeljem kojeg je tuženik odobrio i isplatio tužitelju stambeni kredit u iznosu od 122.760,00 CHF u kunsnoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju tuženika za devize važećim na dan isplate. Predmetnim ugovorom u članku 3. određena je promjenjiva kamatna stopa u visini od 4,60 % godišnje. Člankom 6. navedenog Ugovora tuženik je ovlašten u slučaju promjene situacije na tržištu izvršiti promjenu kamatne stope sukladno Odluci o kamatnim stopama tuženika, a korisnik kredita, odnosno tužitelj prihvaća takve promjene kamatni stopa i sve njezine kasnije izmjene i dopune. Označena odredba po kojoj je isključivo jedna ugovorna strana tuženika jednostrano određivao visinu kamatne stope, odnosno obvezu tužitelja ništeta je, a naprijed navedena činjenica ništetnosti utvrđena je i od najvišeg suda u Republici Hrvatskoj - Vrhovnog suda RH u revizijskoj odluci broj Revt-249/14. Identičan stav u pogledu ugovaranja označene odredbe o jednostranoj promjeni kamatnih stopa zauzeo je i Županijski sud u Splitu u odluci Gio-199/14, pri čemu se poziva na odluku Europskog suda od 30. travnja 2014. god. broj C-26/13, a ovakve stavove prihvaćaju i svi Županijski sudovi u RH, te ih potvrđuju nove odluke Europskog suda.

1.1. Zakon o obveznim odnosima u čl. 270. propisuje da je ugovor ništetan odnosno pojedina njegova odredba ništeta u slučaju daje činidba neodređena ili neodrediva, a čl. 272. Istog Zakona propisuje da je činidba određiva u slučaju da ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavile trećoj strani da odredi činidbu. Dakle, ništeta je odredba po kojoj je jednoj od ugovornih strana, u konkretnom slučaju tuženiku, ostavljeno da određuje činidbu naknadno. Naime, naknadno određivanje činidbe moguće je samo ukoliko ju određuje treća strana, a u protivnom činidba mora biti određena ugovorom. Nadalje, Zakon o zaštiti potrošača propisuje da se odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjestnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Također je odredbom članka 82. ZZP utvrđeno koje se odredbe mogu smatrati nepoštenima, a primjenjivo na konkretan slučaj to su odredba kojom se trgovcu dopušta da

jednostrano mijenja ugovorne odredbe bez valjanog, ugovorom predviđenog razloga odredba kojom se potrošač obvezuje na ispunjenje ugovorne činidbe, dok je ispunjenje obveze trgovca uvjetovano okolnošću čije ispunjenje ovisi isključivo o volji trgovca, - odredba kojom se potrošaču nameću određene obveze, a da potrošač prije sklapanja ugovora nije bio u mogućnosti upoznati se s tom odredbom. Nepoštena ugovorna odredba je, ništetna. Kako je vidljivo iz citirane sporne ugovorne odredbe, visina kamatne stope nije određena niti određiva, budući je ugovorena kao promjenjiva na temelju jednostrane odluke tuženika tj. jedne od ugovornih strana. Sud časti Hrvatske gospodarske komore, kao mjerodavno tijelo za strukovno odlučivanje o pitanjima zaštite potrošača, te ocjenu poštene trgovačke prakse, odlučivao je o pravnom pitanju jednostranog povećanja kamatne stope mimo ugovorenih kriterija, te je zauzeo stajalište u odluci br. P-1-50/10 od 25. 3. 201 1. da je takvo postupanje nedopušteno, odnosno da jednostrano povećanje ugovorene kamate, bez davanja razumljivih, egzaktnih i matematički provjerljivih parametara od strane banke, predstavlja korištenje nedopuštene poslovne prakse, a time i povredu pravila morala (dobrih poslovnih običaja), čime si trgovac neovlašteno priskrbljuje nepripadajuću zaradu. U obrazloženju predmetne odluke stoji da "bez obzira na činjenicu da u RH ne postoji izričita zakonom utvrđena obveza banaka da promjenu kamatne stope čine ovisnom o bilo kojoj referentnoj stopi, polazeći od načela jednake vrijednosti činidaba kao općeg načela obveznog prava, i prava potrošača na informiranost, kao općeg načela zaštite potrošača, Stav je ovog Suda da promjena kamatnih stopa ne može biti prepuštena jednostranoj odluci poduzetnika, pa tako i banaka, bez da su utvrđeni razumni i provjerljivi parametri, kao i egzaktna metodologija izračuna. Konstatirano je da se ovom praksom povređuje pravo potrošača na informiranje, kao osnovno načelo zaštite potrošača, jer prilikom sklapanja ugovora potrošaču kao neprofesionalcu nisu pružene dostatne informacije o kalkulaciji koja utječe na promjenjivost kamatne stope.

1.2. U tužbi se nadalje navodi da je za vrijeme trajanja ugovornog odnosa, kamatna stopa tužitelju povećavana nekoliko puta i to u vrijeme kada je vrijednost švicarskog franka rasla, što je rezultiralo značajnim porastom rate kredita. S obzirom na navedeno, tužitelj je osnovom nezakonito povećavane kamatne stope preplatio, odnosno tuženik je stekao bez osnove, određeni novčani iznos koji tužitelj u vrijeme podizanje tužbe ne može specificirati s obzirom na to da mu tuženik nije htio prije podnošenja tužbe dostaviti potrebnu dokumentaciju.

1.3. Tužitelj predlaže donijeti presudu kojom bi se utvrdilo da je ništetna odredba Ugora o kreditu broj 216-269/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine od 04.05.2004.g od., solemniziranoga 05.06.2006. kod javnog bilježnika Zoje Puljiz pod brojem OU-493/16 u kojemu je iskazana kamatna stopa po odluci tuženika, a koja je označena u članku 6. označenoga ugovora i koja glasi: „Banka je ovlaštena u slučaju promjene situacije na tržištu izvršiti promjenu kamatne stope sukladno odluci o kamatnim stopama Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. Korisnik kredita svojim potpisom na ovom Ugovoru izjavljuje da je suglasan i da prihvaća primjenu Odluke o kamatnim stopama, kao i sve njene kasnije izmjene i dopune.“ Uz navedeno predlaže naložiti tuženiku na ime stjecanja bez osnove temeljem ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi isplatiti tužitelju iznos kojega će visinu tužitelj odrediti nakon što tuženik

dostavi potrebnu dokumentaciju odnosno nakon što se provede financijsko vještačenje.

2. Nakon provedenog vještačenja po stalnom sudskom vještaku za financije tužitelj je precizirao tužbeni zahtjev u točki kojom se traži isplata te potražuje isplatu 2.777,05 Eur zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od dospijeca svakoga pojedinog iznosa, a sve kako je navedeno u točki II izreke presude.

3. Tuženik se usprotivio tužbi i tužbenom zahtjevu predloživši da se zahtjev tužitelja odbije kao neosnovan.

3.1. Prije svega, tuženik ističe prigovor zastare, osporava sve činjenične navode tužbe, iznesena tumačenja tužitelja, protivi se svim dokaznim prijedlozima tužiteljima, ističe kako se u cijelosti protivi izračunu vrijednosti predmeta spora od strane tužitelja obzirom da smatra kako se isto treba odrediti na temelju nalaza i mišljenja nepristranog vještaka kojeg odredi sud te stoga osporava osnovanost i visinu tužbu i tužbenog zahtjeva.

3.2. Tuženik ističe kako je predmetni kredit otplaćen u mjesecu veljači 2011. godine, stoga ukazuje na Zakon o kreditnim institucijama, koji u članku 305. stavku 8. navodi sljedeće: „Kreditna institucija dužna je potrošaču, na njegov zahtjev besplatno i u svakom trenutku tijekom trajanja ugovora o kreditu, staviti na raspolaganje izvještaj u obliku otplatnog plana koji uključuje i izračun efektivne kamatne stope na dan izrade otplatnog plana, informaciju o ukupno plaćenju glavnici, kamatama i troškovima, specifikaciju uplata i pregled promjena kamatnih stopa po kreditu.“ Iz navedenog proizlazi da ne postoji takva obveza tuženika i nakon otplate kredita koji je ugovoren, a nadalje, tuženik smatra životno nelogičnim i nejasnim navode o neposjedovanju dokumentacije vezane uz predmetni ugovor o kreditu, obzirom da je tuženik tužitelju dostavljao svu dokumentaciju, te svaku odluku o promjeni kamatne stope.

3.3. Kako je tužba podnesena dana 7.6.2019. godine, tuženik ističe materijalnopравни prigovor zastare. Naime, na zahtjev za isplatu temeljem stjecanja bez osnove primjenjuje se opći zastarni rok od 5 godine, što znači da za sva potraživanja s osnova stjecanja bez osnove koja su nastala prije 7.6.2014. godine nastupila je zastara potraživanja. Tuženik se protivi tumačenju kako bi pravno shvaćanje Vrhovnog suda RH u predmetu Rev2245/17-02 od 20. ožujka 2018. godine imalo značaj materijalnopravne norme ili predstavljalo drugi oblik izvor materijalnog prava temeljem kojeg bi sud trebao odlučivati o materijalnopravnom prigovoru zastare. Prema odredbi čl. 241. ZOO-a zastara se prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine. Tužba radi zaštite kolektivnih interesa nije tužba vjerovnika prema dužniku, već traženje deklarativne odluke o tome da li je došlo do povrede prava potrošača ili ne. Niti je udruga potrošača vjerovnik, niti su tužene banke dužnik, niti se uopće u takvom postupku stranke imaju smatrati vjerovnikom odnosno dužnikom. Dakle, ova tužba ujedno je prva i jedina tužba tužitelja prema tuženiku po ovom pitanju, slijedom čega nema govora da bi došlo do prekida zastare prije podnošenja ove tužbe. Jedino se ova tužba može promatrati u smislu odredbe čl. 241. ZOO-a, te tuženik ističe materijalno pravni prigovor zastare.

3.4. Tuženik smatra da su neprihvatljiva tumačenja Vrhovnog suda RH kako sud može sam odrediti kada nastupa zastara, s obrazloženjem da postoji nedostatak pravne norme koja bi upućivala da zastaru prekida donošenje pravomoćne odluke suda u postupku po kolektivnoj tužbi, i to na način da sud stavlja van snage zakonski rok zastare od 5 godina koji se odnosi na stjecanje bez osnove, smatrajući da se taj rok ne može primijeniti jer je relativno kratak. Takvo mišljenje sudaca Vrhovnog suda RH predstavlja težu povredu načela vladavine prava i zakonitosti, te svaki sudac koji bi slijedio takvo tumačenje počinio bi identičnu težu povredu prava tuženika na pravično i pošteno suđenje.

3.5. Tuženik smatra da tužitelj nema pravni interes za donošenje deklaratorne presude o utvrđenju ništetnosti pojedinih ugovornih odredbi iz ugovora o kreditu zaključenog između stranaka. Tuženik ističe kako se tužitelj neosnovano poziva na primjenu presuda Visokog trgovačkog suda poslovni broj PŽ-7129/13 i PŽ-6632/2017 u ovom postupku, a na temelju članka 138.a Zakona o zaštiti potrošača i članka 502.c Zakona o parničnom postupku. Osim toga, na pravno utvrđenje iz Presude Visokog trgovačkog suda poslovni broj: PŽ-7129/13 dopušteno je pozivati se samo u parnicama za naknadu štete, a ovdje tužitelj potražuje stečeno bez osnove, stoga ne postoji pravni osnov te pravni interes tužitelja za podnošenjem ove tužbe.

3.6. Sudovi su u citiranim kolektivnim sporovima ocijenili ništetnima odredbe ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi, odnosno o valutnoj klauzuli, iz razloga što takve odredbe suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuju značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Međutim, potrebno je sagledati sve okolnosti svakog konkretnog, pojedinačnog slučaja, da bi se mogla donijeti obrazložena odluka da bi, iz razloga što bi u kolektivnom sporu odredbe o valutnoj klauzuli bile proglašene nepoštenima, sve odredbe o valutnoj klauzuli u svim ugovorima o kreditu bile nepoštene (a time i ništetne).

3.7. Tuženik tvrdi da tužba uopće ne sadrži koje su konkretne radnje tuženika dovele do ništetnosti pojedinih odredbi Ugovora o kreditu, pa tako ne sadrži niti onaj minimalni činjenični opis predmetnih okolnosti koje su relevantne za ovaj slučaj, slijedom čega se uopće ne može niti napraviti test da li su ugovorne odredbe ništetne ili ne.

3.8. Tuženik smatra da su tužitelj i tuženik pojedinačno pregovarali o spornim odredbama Ugovora o kreditu, s obzirom na to da je tužitelj mogao birati između kredita s valutnom klauzulom u EUR, ili pak valutnom klauzulom u CHF. Tužitelj je donio odluku da je za njega prihvatljivija valutna klauzula CHF. Odredbe o valutnoj klauzuli su bile jasne, lako uočljive i razumljive te su sva prava tužitelja kao potrošača prije, tijekom i nakon sklapanja ugovora bila poštovana u cijelosti.

3.9. Tuženik posebice napominje kako je u potpunosti postupao u skladu s člankom 3011. stavkom 3. Zakona o kreditnim institucijama

3.10. Tuženik ističe da je prema pozitivnim zakonskim odredbama bilo dopušteno ugovaranje promjenjive kamatne stope, te je opća poznata činjenica da su na tržištu kredita takvi krediti prisutni već godinama, te je svakom potrošaču opće poznata činjenica da ugovori o kreditu mogu imati promjenjivu kamatnu stopu.

3.11. Osim toga, članak 3. Zakona o javnom bilježništvu te članak 230. Zakona o parničnom postupku navode da javnobilježnički akt ima dokaznu snagu javne isprave, odnosno istinit je, stoga sadržaj predmetnog Ugovora o kreditu predstavlja pravu volju tužitelja, sve dok ne dokaže neistinitost javne isprave sukladno odredbama zakona.

3.12. Tuženik ukazuje kako je tužitelju prilikom sklapanja Ugovora o kreditu javni bilježnik kao osoba koja uživa javno povjerenje sukladno članku 33. Zakona o javnom bilježništvu dužan uskratiti službenu radnju ako je ona nespojiva s njegovom službenom dužnošću, osobito ako se njegovo sudjelovanje zahtijeva radi postizavanja očigledno nedopuštenog ili nepoštenog cilja, a sukladno članku 57. istog Zakona javni bilježnik mora prilikom sastavljanja javnobilježničkog akta ispitati da li su stranke sposobne i ovlaštene za poduzimanje i sklapanje posla, objasniti strankama smisao i posljedice posla i uvjeriti se o njihovoj pravoj i ozbiljnoj volji, a izjave potpuno jasno i određeno sastaviti pismeno i onda sam pročitati strankama i neposrednim pitanjima uvjeriti se da li sadržaj javnobilježničkog akta odgovara volji stranaka.

3.13. Očigledno je da je tužitelj dobrovoljno pristao i na sklapanje predmetnog Ugovora o kreditu, te na sve izmjene kamatnih stopa i otplatnih planova, obzirom da u nijednom trenutku nije zatražio izmjenu nijedne ugovorne odredbe, refinanciranje kredita, raskid ugovora, niti je prigovorio obavijestima o promjeni kamatne stope koje mu je dostavljao tuženik.

3.14. Ugovorena mogućnost promjene kamatne stope sukladno je pravnim standardima i pravnom uređenju do donošenja izmjene Zakona o potrošačkom kreditiranju iz 2013. godine, a koje su izmjene stupile na snagu 1. siječnja 2014. godine, kada je uvedena obveza glede izmjene ili usklađivanja odredbi o kamatnoj stopi u postojećim ugovorima o kreditu na način da se uvode egzaktni parametri za promjenu kamatne stope.

3.15. Tuženik osporava osnovu i visinu tužbe i tužbenog zahtjeva, protivi se tijeku zateznih kamata, te predloženom provođenju financijskog vještačenja, a posebice se provodi korištenju privatnog vještačenja koje je proveo tužitelj u ovom postupku.

3.16. Posve je neprihvatljivo tumačenje da su stranke ugovorile valutnu klauzulu s fiksnim tečajem valute. Pa takvo zaključivanje zapravo nema ni logike, jer bi prihvaćanjem takvog shvaćanja zapravo trebali zaključiti da stranke nisu ugovorile valutnu klauzulu. Upravo je zaštitna snaga valutne klauzule u primjeni realnog tečaja te valute za vrijeme trajanja ugovora. Suprotno tome, tada nema zapravo valutne klauzule, a što nikako ne može biti stajalište suda, a sve iz razloga što je dopušteno ugovaranje zaštite prava vjerovnika uporabom valutne klauzule. Slijedom navedenog,

valutna klauzula i promjenjivost kamatne stope dopušteni su instrumenti u ugovorima o kreditu u RH, te se tuženik stoga protivi da bi se kao parametri za bilo kakav izračun uzimali fiksna kamatna stopa i fiksni valutni tečaj. Pravna praznina se nikako ne može popunjavati na takav način.

3.17. Pored svega iznesenog, ukoliko sud iz bilo kojeg razloga utvrdi ništetnom pobijanu odredbu o promjenjivoj kamatnoj stopi, a što tuženik osporava u cijelosti, tada tuženik ističe prigovor radi prebijanja svoje tražbine, tzv. negativnih razlika (kada kamatna stopa bila niža od početno ugovorene) u iznosu od 1.450,00 EUR.

3.18. Tuženik ističe da se prilikom izračuna navodne preplate tužitelja u svakom slučaju moraju uračunati i iznosi koji su manje plaćeni, tzv. negativne razlike i to neovisno o tome je li tuženik u postupku istaknuo bilo prigovor radi prijeboja ili protutužbu za navedene negativne razlike. Naime, u praksi sudova se RH ustalila praksa kako preplatu ne čine samo pozitivne razlike, već i negativne razlike, a sve iz razloga što je obvezno pravni odnos potrebno sagledati u cijelosti, a ne u samo jednom dijelu (samo pozitivne razlike) kako to traži tužitelj, slijedom čega tuženik pravovremeno ističe prigovor radi prijeboja. Sve kada bi tužbeni zahtjev tužitelja bio osnovan, tada bi tužitelj eventualno imao pravo samo na onaj iznos navodne preplate koji je umanjen za tzv. negativne razlike.

3.19. Tuženik osporava zatraženi tijek kamata, osobito onih kojih se zahtjevaju prije podnošenja tužbenog zahtjeva. Tuženik nije pao u zakašnjenje prema tužitelju, niti mu je obveza koju bi trebao ispuniti uopće izvjesna ili poznata, slijedom čega nema govora o zakašnjenju tuženika. Nadalje, kada se uzme u obzir da je tuženik cijelo vrijeme trajanja ugovora postupao sukladno pozitivnim propisima, u skladu s dobrom poslovnom praksom, savjesno i pošteno prema svakom svom klijentu, tada tuženik ističe da nema govora da bi morao snositi svojevrsnu „sankciju“ u vidu plaćanja kamata. Ukoliko se bilo kakva obveza utvrdi prema tuženiku, tada je on za tu obvezu saznao tek primitkom presude, kada će mu sada neodrediva obveza biti pretvorena u novčanu obvezu, slijedom čega sud može obvezati tuženika na plaćanje kamata tek od dana donošenja prvostupanske presude.

4. Tužitelj je u podnesku od 01. lipnja 2026. god. precizirao tužbeni zahtjev u točki 2, potražujući od tuženika isplatu iznosa od 2.777,05 Eur zajedno sa zakonskom zateznom kamatom na pojedinačne iznose kako je to navodno u točki II izreke presude.

5. Tuženik se protivio i preciziranom tužbenom zahtjevu.

6. U postupku sud je izveo dokaze pregledom Ugovora o kreditu broj 216-269/2006 od 04.05.2006. god., izvatka iz zemljišne knjige za čest. zgr. 1064/15, k.o. Trogir, preslika dijela povijesnog izvatka iz sudskog registra za tuženika, dopisa tuženika tužitelju od 07.02.2019., mišljenja nalaza i vještaka za knjigovodstvena, računovodstvena i financijska vještačenja Zrinka Ručevića od 13. studenoga 2015. god., Metodologije promjene kamatnih stopa prednika tuženika u kreditnom i depozitnom poslovanju s fizičkim, izvoda iz zapisnika s prve sjednice Građanskoga

odjela Vrhovnoga suda Republike Hrvatske održane 31. siječnja 2022. god., obavijesti o promjenama kamatnih stopa po kreditu od 25.02.2023., specifikacija uplata po kreditu tužitelja, pregleda prometa za klijenta-tužitelja, otplatnoga plana za tužitelja po predmetnom kreditu, nalaza i mišljenja stalne sudske vještakinje za područje financija i računovodstva Ines Lozić od 28. travnja 2026. god., preslušanjem tužitelja.

7. Tužbeni je zahtjev osnovan.

8. Stranke su zatražile trošak postupka.

9. Predmet prijepora je utvrđenje ništetnosti odredbe ugovora o kreditu sklopljenoga između tužitelja i prednika tuženika, i to u dijelu koji se odnosi na kamatnu stopu, koja je označena u čl. 6. ugovora, te isplata iznosa koji je tužitelj platio na ime ništetne odredbe ugovora o kamatnoj stopi.

10. Između parničnih stranaka nije prijeporno da su tužitelj, kao korisnik kredita i prednik tuženika kao kreditor sklopili 04. 05. 2006. god. Ugovor o kreditu broj 216-269/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine kojim je tuženik odobrio i isplatio tužitelju, kao korisniku stambeni kredit u iznosu od 122.760,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženika važećem na dan isplate, uz obvezu tužitelja na otpalu kredita u 120 mjesečnih anuiteta. Kredit je namjenski, stambeni.

11. Prijeporna je osnova tužbenoga zahtjeva, tuženik je prigovorio nedostatak pravnog interesa, zastaru i prekluziju isticanja ništetnosti. Prijeporna je i visina tužbenog zahtjeva.

12. Tuženik je istaknuo prigovor radi prijeboja svoje tražbine u iznosu od 1.450,00 Eur.

13. U odnosu na prigovor zastare ističe se kako su navodi tuženika o petogodišnjem zastarnom roku neosnovani.

14. U konkretnom slučaju jasno je da ne postoji zastara s obzirom na pravno shvaćanje Građanskog odjela Vrhovnog suda RH od 31. siječnja 2022. god..

15. U ovoj pravnoj stvari tužitelj traži utvrđenje ništetnim ugovorne odredbe ugovora o kreditu na temelju koje je tuženik jednostrano mijenjao kamatnu stopu budući navedena odredba nije jasna ni razumljiva, a niti uočljiva za tužitelja kao korisnika kredita, odnosno potrošača, o čemu je svoj stav zauzeo i Visoki trgovački sud RH u kolektivnom sporu. Što više i Vrhovni sud RH u revizijskom postupku zauzima jasan stav u pogledu ništetnosti predmetne ugovorne odredbe, a njegov stav predstavlja sudsku praksu budući je funkcija najvišeg suda ujednačavanje sudske prakse na području RH, a koja sudska praksa uz materijalnopravne propise predstavlja također izvor prava.

16. Potraživanje tužitelja nije u zastari, a uvažavajući činjenicu da pravo na isticanje ništetnosti ne zastarijeva, a posebno okolnost da nakon utvrđenja djelomične

ništavosti, o čemu je u konkretnom slučaju riječ, svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj ono što je primila na ime takove, ništetne odredbe.

17. Što se tiče navoda tuženika u odnosu na osnovu tužbenog zahtjeva ističe se kako se radi neutemeljenim navodima jer tuženik ponavlja navode koje je isticao u postupku pred Trgovačkim sudom u Zagrebu u predmetu broj P-1401/12, kao i u žalbi protiv presude u tom predmetu, a koji navodi su od strane drugostupanjskog suda, pravomoćno odbijeni što više isti navodi su isticali i u revizijskom postupku u kojem je revizija, između ostalog i tuženika odbijena.

18. Presuda u označenom postupku je obvezujuća u odnosu na sve utužene poslovne banke u kolektivnom sporu, pa tako i tuženika, slijedom čega tužitelj ima pravni osnov pojedinačnom tužbom ostvarivati zaštitu svojih prava pozivajući se na pravomoćnu odluku u kolektivnom sporu.

19. Činjenica da u predmetnom ugovoru postoje dva promjenjiva elementa (pored načina promjene kamate i valutna klauzula) sama po sebi ukazuje na zaključak da se radi o nepoštenoj odredbi temeljem koje tužitelj u trenutku sklapanja Ugovora, pa tako ni danas, nije znao niti je mogao znati koliko će iznositi glavnica, a koliko kamata, odnosno nije znao i ne zna kolika je njegova obveza.

20. Zakon o zaštiti potrošača iz 2003. god. odredbom čl. 81. definira nepoštenu odredbu kao ugovornu odredbu o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Pri tome se smatra da se o pojedinoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.

21. Stavak 4. članka 81. Zakona o zaštiti potrošača teret dokaza o tome je li se ili nije o nekoj ugovornoj odredbi u standardiziranom ugovoru pojedinačno pregovaralo stavlja na trgovca, u konkretnom slučaju tuženika.

22. Visoki trgovački sud RH je u naprijed označenoj presudi pravomoćno odlučio kako se u konkretnim slučajevima radilo o standardiziranom ugovoru, te da odredbe Ugovora o kreditu, a kakva je i ona iz čl. 11. toč. 1. predmetnog ugovora, nisu jasne, uočljive, niti lako razumljive., a ovakav stav je potvrdio i Vrhovni sud RH. Što više takvo pravno shvaćanje potvrđuje i ustavni sud u svojoj odluci po ustavnoj tužbi, između ostalih i tuženika.

23. Člankom 82. Zakona o zaštiti potrošača jasno je propisano koje se ugovorne odredbe imaju smatrati nepoštenima, pa je tako kao nepoštena odredba propisana i odredba kojom se potrošaču nameću određene obveze, a da potrošač nije bio u mogućnosti upoznati se s tom odredbom.

24. U konkretnom slučaju tuženik tužitelju nije uopće pokušao objasniti što konkretna ugovorna odredba predstavlja, te koje obveze za njega mogu proizaći

prihvatanjem odredbe kojom se kamatna stopa mijenja isključivo voljom jedne ugovorne strane bez da su u ugovoru navedeni bilo kakvi parametri za promjenu kamatne stope.

25. Naime, iz dokumentacije dostavljene uz odgovor na tužbu jasno proizlazi kako je tuženik sam sebi pridržao pravo da mijenja kamatnu stopu i to prvotno bez navođenja bilo kakvih kriterija, a naknadno navodeći nekoliko kriterija za promjenu iste, a koji kriteriji i njihovo značenje, kao uostalom i značenje velike većine klauzula i faktora sadržanih u aktima tuženika ne mogu biti uočljivi, razumljivi prosječnom potrošaču, u konkretnom slučaju tužitelju.

26. Da bi ugovorne odredbe o promjeni kamatne stope, odnosno cijene korištenja tuđeg novca kao bitan element ugovora bile određene ili barem određive potrebni su jasni i nedvosmisleni kriterij, a nikako navođenje svih mogućih kriterija o kojima bi mogla ovisiti visina kamatne stope, pa ako nije jedan primijenit će se drugi i tako redom.

27. Iz čl. 6. predmetnog ugovora proizlazi samo da visina kamatne stope ovisi o odluci tuženika, a nema niti jednog kriterija o kojem bi ovisila ta promjena, odnosno ne zna se postoje li kriteriji ili ne. Notorno je da takvi kriteriji nisu postojali u trenutku sklapanja predmetnog ugovora i da tužitelju nisu predloženi.

28. Tuženik na ovakav način nije mogao regulirati međusobna prava i obveze budući ugovor nastaje i proizvodi pravne učinke kada se ugovorne stranke suglase o bitnim elementima ugovora, a koji u vrijeme nastanka ugovora moraju biti jasni i precizno određeni, zbog čega takvu pravnu snagu ne mogu imati odredbe ugovora kojima se jedna ugovorna strana unaprijed obvezuje da prihvaća odluku druge ugovorne strane koja je sastavni dio ugovora, a čiji sadržaj u tom trenutku ne poznaje, kao niti njene kasnije izmjene i dopune koje će ponuditi druga ugovorna strana.

29. Dakle, tuženik je jednostranim donošenjem odluka o promjeni kamatne stope, a koje promjene nisu bile utemeljene na kriterijima utvrđenim od strane obiju ugovornih strana prilikom sklapanja ugovora na jasan, očit i prosječnom čovjeku razumljiv način, neprekidno, kako u vrijeme sklapanja ugovora, tako i za vrijeme njegovog trajanja, postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja.

30. Sudska praksa svih sudova u RH je takova da se ovakve tužbe koje se odnose na kamatnu stopu u pravilu prihvaćaju isto kao što se i prihvaća prijedlog tužitelja za donošenje rješenja po kojem bi se moglo izvršiti financijsko-knjigovodstveno vještačenje predloženo u tužbi, jer se radi o dokumentaciji koju je Banka bila dužna dostaviti tuženiku, nije ju dostavila, pa tuženik nije imao druge mogućnosti već postaviti ovakvu tužbu. Da se tuženik obratio Banci sa zahtjevom za dostavljanje podataka o njegovom ugovoru o kreditu koje mu je Banka – tuženik bila dužna dostaviti, proizlazi iz dopisa tužitelja s dostavnicom, kao i negativnog odgovora tuženika. Navodi tuženika koji se odnose na zahtjev za donošenje rješenja predloženog u tužbi su neosnovani.

31. Na temelju navedenih utvrđenja, sud je utvrdio da odredba predmetnog ugovora o kreditu o kamatnoj stopi, sadržane u čl. 6. ugovora nije razumljiva, protivni se načelu savjesnosti i poštenja, te sje kao takva ništetna, pa je odlučeno kao u izreci presude pod točkom I.

32. Sud je omogućio tuženiku dokazivanje da je u konkretnom slučaju tužitelju kao potrošaču u postupku sklapanja predmetnog ugovora o kreditu dao odgovarajuće obavijesti o spornoj odredbi, imajući na umu odluku Ustavnog suda U-III/5458/2021 od 30. lipnja 2022. prema kojoj bi odbijanje dokaznih prijedloga radi saslušanja zaposlenika banke koji su sudjelovali u obradi kredita predstavljalo povredu načela jednakosti oružja. Međutim, tuženik na tu okolnost nije predložio izvođenje dokaza, odnosno odustao je od predloženih dokaza.

33. Tužitelj Jagoda je u svom iskazu naveo da je predmetni ugovor s tuženikom sklopio 2006.g od. u tuženikovo poslovnici u Splitu, na iznos od 122.600,00 CHF. Kredit je bio namjenski, za kupnju stana. S iznosom kredita tužitelj je kupio stan. Ugovor je sklopljen u CHF valuti jer je banka tuženika jedino takav ugovor ponudila tužitelju odnosno jedino je takav ugovor mogao sklopiti. Nije bilo nikakvih pregovora o sadržaju ugovora već je ponuda bila po principu "uzmi ili ostavi". Ugovorena je promjenjiva kamatna stopa od 4,6 %, što je tužitelju odgovaralo jer su mu rekli da je CHF stabilna valuta. Javni bilježnik mu, prilikom solemniziranja ugovora, nije tumačio ugovor. Kredit je u cijelosti vratio 2011. godine. Stan koji je kupio iznosom kredita koristio je i koristi u svrhu stanovanja, nikada ga nije iznajmljivao. Zaposlenik banke mu, pri potpisivanju ugovora, nije objašnjavao na koji način će se mijenjati kamatna stopa, jedino mu je rekao da neće biti nikakvih problema, jer je CHF stabilna valuta.

34. Visina preplaćenog iznosa za utuženo razbolje utvrđena je vještačenjem po stalnom sudskom vještaku za financije i računovodstvo Ines Lozić, koja je u svome nalazu od 28. travnja 2026. god. izračunala da je tužitelj, kao korisnik predmetnoga kredita, zbog rasta kamatne stope u odnosu na početno ugovorenu kamatnu stopu, u razdoblju otplate kredita do dana prijevremen otplate kredita preplatio iznos od 2.777,05 Eur. Vještakinja je izračun prikazala u tablici na stranicama 3 i 4 svoga nalaza i mišljenja.

35. Tužitelj nije prigovarao na nalaz i mišljenje vještakinje Lozić. Tuženik nije prigovarao matematičkom izračunu vještaka, ali je smatrao da je vještak trebao iznos tzv. pozitivne preplate umanjiti za tzv. negativnu razliku u preplati.

36. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještakinje Ines Lozić kao stručan i objektivan. Tuženikov prigovor smatra se neosnovanim jer tzv. negativne razlike u preplati nije bilo potrebno vještačiti jer je tuženikov prigovor radi prebijanja neosnovan odnosno tuženikovo potraživanje je zastarjelo.

37. Tužitelj je tužbeni zahtjev postavio u skladu s nalazom vještaka pa je njegov zahtjev radi isplate osnovan i u visini.

38. Tužitelj je u otplati kredita tuženiku vraćao kunske iznose radi čega mu pripada pravo na isplatu kunskih iznosa, sada preračunatih u službenu valutu RH-eure, povećanih anuiteta zajedno sa zateznim kamatama koje teku od dana uplate svakog pojedinog mjesečnog anuiteta, kako je pobliže navedeno u izreci presude, sukladno čl. 1115. ZOO, odnosno čl. 29. st. 1. u svezi s čl. 183. st. 1. istoga Zakona i to po stopi određenoj čl. 29. st. 2. ZOO-a.

39. U odnosu na tijek zatezne kamate treba navesti da u konkretnom slučaju nije sporno da je tuženik unaprijed sastavio ugovor o kreditu, tako da je do njegova stjecanja došlo na temelju po njemu sastavljenih i nametnutih ništetnih ugovornih odredbi, zbog čega tuženik ima položaj nesavjesna stjecatelja. Stoga je tuženik dužan platiti tužitelju zateznu kamatu počevši od dana stjecanja odnosno od dana isplate anuiteta.

40. Uzevši u obzir sve navedeno, i citirane zakonske odredbe, sudu je preostalo prihvatiti tužbeni zahtjev, konačno preciziran u podnesku tužitelja od 01. lipnja 2026. god. i utvrditi ništetnom i bez pravnog učinka odredbu sadržanu u predmetnom ugovoru, u čl. 6., te naložiti tuženiku isplatu iznosa od 2.777,05 Eur s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom koja teče od dospijeca svakoga pojedinog mjesečnog iznosa do isplate. Nisu prijeporni nadnevcu uplata mjesečnih rata kredita.

41. U odnosu na status tužitelja kao potrošača, treba navesti da je prema članku 3. stavak 1. točke 1. ZZP-a/03 potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. U ovom slučaju kredit je bio namjenski, a novčana sredstva je tužitelj utrošio kao fizička osoba za osobne potrebe, dok tuženik nije za suprotni zaključak pružio nijedan dokaz, niti postoje okolnosti koje bi upućivale na zaključak da je tužitelj ugovor sklopio u svrhe koje su namijenjene njegovom zanimanju, poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, pa se tužitelja ima smatrati potrošačem.

42. Potraživanje tuženika istaknuto prigovorom radi prebijanja odnosi se na razdoblje od 21. lipnja 2006. god. do 16. veljače 2011. god. (to proizlazi iz nalaza vještaka Lozić), dok je tuženik prigovor radi prebijanja istaknuo u odgovoru na tužbu od 02. travnja 2025. god., odnosno po proteku općega zastarnog roka od 5 godina od dospijeca, pa je očito da je potraživanje koje tuženik ističe prigovorom radi prebijanja u zastari.

43. Ovaj sud isto tako prihvaća i pravna stajališta sadržana u odlukama Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Rev-580/07 od 29. kolovoza 2007. god. i posl. br. Rev-2624/15 od 23. siječnja 2019. god., da je onaj tko je znao ili morao znati da drugome nešto daje bez osnove, nesavjestan, zbog čega nema pravo na povrat danoga.

44. Slijedom navedenoga, prigovor tuženika radi prebijanja je odbijen kao neosnovan te je donijeta odluka o nepostojanju potraživanja tuženika spram tužitelja po osnovi potplaćenih anuiteta (tzv. negativnih razlika). Budući da je tuženik prigovor

radi prebijanja postavio za iznos od 1.450,00 Eur za taj iznos je i odbijen njegov prigovor.

45. Odluka o trošku postupka temelji se na odredbi č. 154. st. 1. Zakona o parničnomu postupku.

46. Tužitelju je priznat trošak za sastav tužbe, pristup na pet ročišta (23.04.2025., 17.06.2025., 11.11.2025., 03.02.2026., 14.07.2026.) i sastav četiri podneska (14.04.2025., 06.06.2025., 01.06.2026., 02.07.2026.) po sto bodova, ukupno 1000 bodova. Pomnoženo s vrijednošću boda, prema važećoj OT i uvećano za PDV te 400,00 eura troškova vještačenja i 119,45 Eur pristojbe tužbe, to je dalo iznos dosuđenog troška tužitelju od 3.019,45 Eur.

U Splitu, dne 02. listopada 2026. god.

S U D A C

ANTO BOŽINOVIĆ

NAPUTAK O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude dopuštena je žalba županijskom sudu, u roku od 15 dana od dana dostave. Žalba se podnosi putem ovog suda, u tri primjerka.

DNA:

- pun. tužitelja
- pun. tuženika
- u spis

Broj zapisa: **9-3088e-1220b**

Kontrolni broj: **0f053-985c7-eb8d1**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.